

l'última. La primera crisi va començar bruscament el 10 de Maig 1894; se va caracterisar per un dolor fixo en el punt de Mac Burney, vomits i defensa muscular quan se tocava la regió appendicular; el pols estava a 96 i la temperatura a 38°2.

»No coneixent la qüestió de l'appendiciti com després l'he aprofundida, i cedint al desig del malalt, que no volia absolutament veure an el cirurgià, vaig cuidar l'afecció amb els medis dits medicis; vaig aplicar sobre l ventre cataplasmes laudanisats i una bufeta de glaç, i, després de vuit dies d'un estat molt seriós, el malalt entrava en convalescència. Va tenir encara de temps en temps alguns dolors en la fossa iliaca dreta durant l'any 1896, i li vaig fer comprendre la necessitat de fer-se treure l'appendig; però no volgué sentir parlar d'una operació, prenent que curaria d'una segona crisi tant facilment com de la primera. Aquesta no s féu pas esperar molt temps, puix va apareixer al més de Juny 1897; la va cuidar d'amagat, evitant el fer-me cridar per por del cirurgià, i no m'ho va participar fins al mes de Desembre 1897, venint-me a consultar sobre una pleuresia de que havia sigut atacat a l'Havre, durant el mes de Setembre ultim. Vaig comprovar alguns fregadiços pleurals del costat esquerre.

»En la segona quinzena del més de Janer ultim (1898), quan jo cuidava al seu pare per una pneumonia gripal, me va prevenir, el 22 de Janer al vespre, que li havien agafat violents dolors abdominals la nit precedent i que pera evitar de trobar-me havia sortit desde l matí; vaig saber més tard que havia fet nombroses carreres a peu i en cotxe, fins a les afores de París. Vaig participar a la familia ls meus temors, deplorant la pusilanimitat del meu amic. La nit del 22 al 23 de Janer fou dolenta: els dolors arribaren a ser intolerables, i ls vomits se succeïren sense interrupció desde mitja nit. No volgué enviar-me a buscar i demanà un metge del barri; el meu colega va fer immediatament el diagnostic d'appendiciti, féu una injecció de morphina i pregà amb insistència que m fessin prevenir, lo que l malalt no va permetre fins l'endemà, 22 de Janer, a les 11.

»El vegí a mig-dia i el vaig trobar en un estat lamentable, malgrat una temperatura axilar de 37°1 i un pols de 80. El ventre era molt dolorós en el punt de Mac Burney, i de més en més inflat; la cara i les extremitats presentaven ja un tint lleugerament violat. No vaig ocultar ma dolenta impressió a la familia, qui m demanà de cridar an en Routier. En Routier va veure al malalt am mi a les 4 de la tarde, confirmà l diagnostic d'appendiciti i previngué ls parents que caldria intervenir; però varem remetre l'operació a l'endemà, el pols no estant més que a 80, la temperatura a 37°, i una calma manifesta havent-se produït desde l matí en els signes generals. El 24 de Janer tornàrem amb en Routier i trobàrem la situació considerablement agravada. El malalt tus, sense que res apreciable pugui esser notat a l'auscultació del pit; però la tós és extremadament penosa. El ventre és molt dolorós; s'han presentat a la nit singlot i vomits porraces. No ha tret gasos desde la